

NEWS

Apparatet, man glemmer

Portræt af en kasse, der arbejder i det skjulte.

1. september 2026, Tobias Engl

Det er knap større end en paperback og ligner ingenting. En sort kasse, mat, uden blæser, uden blinkende lys, med et par stik på bagsiden. Som regel står det i skabet under skærmen eller sidder klemmt fast bag den på væggen. Den, der træder ind i rummet, ser det aldrig.

Og alligevel bærer det det hele. Alt, hvad der dukker op på skærmen, kommer herfra: menukortet, ventenummeret, salteksten, den oversatte velkomst. Apparatet regner selv, på stedet, uden omvej via en fjern sky. Går internettet ned, kører skærmen videre, fordi det, den viser, allerede er i huset.

Det er nøjsomt. Det trækker så lidt strøm, at det knap føles lunt, selv om sommeren, og det kører i årevis, uden at nogen rører det. Man kan ikke snyde noget ind på det. Ved opstart kontrollerer det sin egen software, og hvad der ikke er signeret, indlæser det ikke. Det holder sig langt fra de store dataindsamlere, fordi der i dets system ikke sidder noget, der ringer hjem.

Hos ScreenWay har denne kasse et navn: Media Player. En computer, der siger lidt og holder meget. Den bevarer, hvad et sted ved, og giver det videre til skærmene på det sprog, der er brug for lige nu. Nogle af disse apparater taler endda: De oversætter og læser højt, og også det sker i selve apparatet, en meter fra den, der kigger.

Den fineste ros til sådan et apparat er, at ingen taler om det. Intet opkald, ingen fejl, intet navn, der bliver nævnt i huset. Det gør sit arbejde, stille, og forsvinder ud af bevidstheden hos dem, der er afhængige af det. Et apparat, man glemmer, er et apparat, der holder.